

ТЕХНОЛОГІЯ ФОРМУВАННЯ ІНТЕРЕСУ ШКОЛЯРІВ ДО ФІЗКУЛЬТУРНО-ОЗДОРОВЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

АНАТОЛІЙ ЦЬОСЬ, ЯРОСЛАВ КРАВЧУК, НАТАЛІЯ ВОЙНАРОВСЬКА

Волинський державний університет ім. Л.Українки

*Кременецький обласний гуманітарно-педагогічний інститут
ім. Т.Шевченка*

Наукові дослідження та практика роботи шкіл свідчать, що головним у процесі залучення школярів до фізичного самовдосконалення є виховання у них інтересу до фізичної культури. Інтерес є формою виявлення потреб і виступає своєрідною орієнтацією людини у її зв'язках із дійсністю. Активність школярів

у процесі фізкультурно-оздоровчої діяльності залежить, в першу чергу, від їх інтересу до виконання фізичних вправ. За даними А.І.Пуні, інтерес має три компоненти: 1) знання, якими володіє людина у галузі, що її цікавить; 2) практична діяльність людини у цій галузі; 3) емоційне задоволення, яке відчуває людина від діяльності.

Початкову стадію інтересу до певних вправ може викликати будь-який окремий компонент. Але розвинути, зробити його стійким, усвідомленим можна лише на основі всіх трьох перелічених чинників.

Педагогічні спостереження показали, що у процесі фізкультурно-оздоровчої діяльності відносно добре поданий лише один компонент - практична діяльність. Знанням і емоційному задоволенню надається значно менше уваги. У цих умовах процес виховання значно знижується. Зважаючи на такий стан, була запропонована технологія формування інтересу до фізкультурно-оздоровчої діяльності.

Спеціальні знання школярі отримують під час уроків фізичної культури. Для того, щоб не завдати шкоди руховій активності, теоретичний матеріал органічно поєднувався зі змістом практичної діяльності. У роботі широко використовувалися різноманітні прийоми формування знань. Це: бесіди, коментування, супроводжуюче пояснення, описування, вказівки, розробки, обговорення. Практична діяльність є основною фізкультурно-оздоровчої діяльності. До прийомів виховання інтересу школярів до виконання фізичних вправ належали:

- новизна, різноманітність засобів, методів і способів організації учнів;
- постановка конкретних, посильних завдань навчання і оздоровчого тренування;
- застосування ігрового і змагального методів на різних етапах навчання;
- постійне стимулювання самостійних занять в поза навчальний час;
- широке застосування наочних і технічних засобів навчання, нестандартного обладнання та інвентарю;
- систематичний контроль за досягненнями школярів.

Встановлено, що обов'язковою складовою успіху у формуванні інтересу є відповідна спрямованість у використанні засобів виховання. Так, метод прикладу використовувався як у навчальній, так і у позакласній роботі для

конкретизації мети занять фізичними вправами, постановки перед школярами близько та далекої перспективи. Методи стимулювання, інструкції, заохочення й покарання активізували мислення та дій учнів.

Більшість психологів вважають, що найважливішим засобом виникнення інтересу до активної діяльності є успіх. Тривалий час його відсутності негативно впливає на ставлення до діяльності, суттєво знижує її ефективність.

Згідно традиції, у процесі фізкультурно-оздоровчої діяльності успіх школярів визначають шляхом порівняння їх результатів із досягненнями декількох кращих учнів класу. Ці кращі школярі завжди будуть попереду завдяки своїм природним здібностям або заняттям в ДЮСШ.

З цієї причини, як зазначає В.Ф.Новосельський, близько 90% учнів мають бути переможеними. Як наслідок, у переважної більшості дітей формується пасивність, невпевненість, небажання займатися. У цьому полягає ще одна причина зниження інтересу до фізичної культури. Тому, ми рекомендували вчителям у процесі фізкультурно-оздоровчої діяльності оцінювати учнів із врахуванням динаміки їх результатів

Третій фактор формування інтересу до виконання фізичних вправ полягав в емоційному задоволенні діяльністю. Значною мірою цьому сприяли мотивування і стимулювання.

Мотивування є сукупність факторів, аргументів і доказів, які використовує вчитель для переконання школярів у значимості кожної фізичної вправи, чи предмету в цілому. В результаті мотивування учні отримували відповідь на питання: "Для чого потрібно вивчати певний предмет чи фізичну вправу?" Якщо діти внутрішньо приймали мотивування вчителя, то виконання фізичних вправ набувало для них особистісного значення.

Мотивування, яке застосовувалося в практичній роботі зі школярами, відповідало таким вимогам: наочність; врахування рівня розвитку учнів; їх інтересів та вікових особливостей; лаконічність, доступність доводів; особистісний зміст.

Стимулювання - це спеціальна діяльність учителя, спрямована на підвищення навчальної активності школярів за допомогою зовнішніх стимулів. Найрозповсюдженішими засобами стимулювання є заохочення і покарання.

У заохоченні відображена міра педагогічної дії на учня, що виражається в позитивній оцінці його навчальної діяльності і поведінки. Кожен школяр відчуває постійну потребу в схваленні своєї діяльності зі сторони вчителя та однокласників. Тому в практичній діяльності вчителів заохочення є провідним.

Застосовували також і покарання, зокрема: зауваження, осуд, догану.

Таким чином, формування інтересу до фізкультурно-оздоровчої діяльності у дітей потребує цілеспрямованої та системної діяльності вчителя, яка включає формування спеціальних знань, практичну діяльність учнів та створення позитивного емоційного фону.